MISSATGE DE SA SANTEDAT

PAPA LLEÓ XIV
PER A LA XI JORNADA MUNDIAL DE PREGÀRIA PER LA CURA DE LA CREACIÓ 2026

[1 de setembre de 2026]

«Amb les seves espases forjaran arades i amb les seves llances, falçs» (Is 2,4)

Estimats germans i germanes,

Nostre Senyor Jesucrist va venir perquè tinguem vida i en tinguem a desdir (cf. Jn 10,10). Aquest do de la vida es troba justament en el cor de la nostra missió com a deixebles i de la nostra crida comuna a construir una civilització de l'amor. Com podem observar en aquesta Jornada Mundial de Pregària per la cura de la Creació, se'ns convida una vegada més a contemplar el do de la vida i a apreciar la terra que la sosté, ja que són maneres tangibles d'alabar el nostre Creador.

Actualment, som testimonis de múltiples crisis i d'un gran sofriment humà. Al mateix temps, sembla que l'alteració de l'equilibri harmònic de la creació s'està accelerant. Aquests fenòmens no estan dissociats; són una única crida a la guarició i a la pau que brollen d'un món ferit.

El Déu de la vida, revelat en Jesucrist, ofereix una pau que el món no pot donar: «Us deixo la pau, us dono la meva pau» (Jn 14,27). Aquesta pau no és ni superficial ni efímera, sinó que brolla de l'amor perpetu de Crist i de la seva preocupació per cada persona humana.

Tanmateix, aquesta promesa de pau contrasta notablement amb les realitats que veiem en moltes parts del món. El profeta Isaïes va parlar d'una època en què les nacions «amb les seves espases forjaran relles d'arada» (Is 2,4), transformant allò que destrueix la vida en allò que la sosté. Però avui, sovint som testimonis del contrari, mentre els esforços continuen centrant-se en la violència i la guerra.

La guerra deixa ferides que s'estenen molt més enllà del camp de batalla. Es cobra vides, desintegra les famílies i obliga milions de persones a abandonar les seves llars, augmentant la por, la injustícia i la divisió (cf. *Gaudium et spes*, 77-82). La guerra, a més, deixa una destrucció social i ecològica que perdura durant generacions. Més encara, la interacció entre els conflictes armats i la degradació ambiental sovint crea cercles viciosos que destrueixen els ecosistemes, contaminen recursos essencials, com l'aire i l'aigua, i minven la seguretat alimentària. Això genera pobresa, desigualtat i nous conflictes socials que poden contribuir al ressorgiment de conflictes futurs.

A banda d'això, la guerra crea ferides que perjudiquen tot l'entramat de la vida, danyant no només les persones i les comunitats, sinó també la seva àmplia xarxa de relacions amb tota la família humana, així com la seva harmonia amb la creació. Això posa de manifest un fracàs més profund a l'hora de viure a imatge i semblança de Déu, de respectar la vida i de tenir cura de la terra que ens ha estat confiada. No és només un fracàs polític, sinó també moral i espiritual. La guerra, arrelada en desigs distorsionats i en el mal ús de la llibertat i del poder humans, constitueix un antitestimoni de l'Evangeli de la pau.

Les crisis esmentades anteriorment no només exigeixen responsabilitat, sinó també una conversió del cor que doni fruits en una fidelitat més profunda a Déu, en l'amor mutu i en el respecte pel do de la creació. De fet, les discòrdies que presenciem al món, com ara la violència, la injustícia i el dany ecològic, no resulten simplement d'estructures o sistemes imperfectes; són el «símptoma d'una profunda dicotomia arrelada en la mateixa humanitat» (*Gaudium et spes*, 10).

En efecte, el cor humà resulta ser el lloc on es lliuren les batalles més dures i on es revela la nostra condició caiguda. No és només la seu de les emocions, sinó el centre de la persona —on convergeixen la raó, els desigs, la voluntat i la consciència—. És aquí on lluitem amb els nostres desigs contradictoris entre l'amor i la indiferència, la veritat i la il·lusió, la justícia i la injustícia (Jm 1,14-15).

Els danys de la guerra i el deteriorament de la terra estan, doncs, profundament vinculats amb la condició del cor humà. Els conflictes que turmenten la humanitat, de diverses maneres, són l'expressió exterior de la discòrdia i la divisió interiors. Quan el cor està distorsionat, les relacions pateixen i les estructures que construïm comencen a reflectir aquest desordre.

El papa Benet XVI ens va recordar que «els deserts exteriors es multipliquen al món perquè s'han estès els deserts interiors» (*Homilia en l'inici solemne del ministeri petrí*, 24 d'abril de 2005). Això ens crida a reconèixer que allò que està arruïnat en el nostre entorn, d'alguna manera, també ho està dins nostre.

Per construir una societat pacífica, hem de reformar no només les estructures, sinó també renovar els nostres cors. Les causes subjacents del conflicte i de l'explotació de la creació provenen d'una crisi ètica i cultural, així com d'una pèrdua del sentit dels límits, del desig de dominació, de la recerca del benefici immediat i de la incapacitat de reconèixer la dignitat donada per Déu a cada persona humana.

El proverbi profètic «amb les seves espases forjaran relles d'arada» (Is 2,4) no és, doncs, només una visió que afecta les nacions, sinó una crida a cada persona. Ens convida a transformar la ferida en vida. Tanmateix, aquesta transformació no es pot dur a terme mitjançant un simple canvi exterior, sinó que requereix, a través de la nostra cooperació amb la gràcia de Déu, una conversió personal i col·lectiva més profunda —un retorn a Déu que reordeni els nostres desigs, guareixi les nostres ferides i ens ajudi a créixer en la virtut—.

Sense aquesta transformació interior, la pau romandrà fràgil i serà efímera. Però allà on els cors es renoven, comencen a obrir-se noves possibilitats. Allò que ha estat utilitzat per a la

destrucció pot ser reorientat cap a la vida: a la cura dels pobres, al sosteniment alimentari dels famolencs i a la cura de la creació.

Aquest és el camí de l'autèntica conversió ecològica, on els efectes del nostre encontre amb Jesucrist es fan evidents en la nostra relació amb el món que ens envolta (cf. Francesc, *Laudato si'*, 217). La pau, aleshores, comença en el nostre cor i es projecta cap a les nostres relacions, les nostres comunitats i el món en el seu conjunt.

Malgrat que els reptes que tenim al davant són enormes, Déu no ens deixa sense els mitjans per guarir i transformar. En lloc de les armes bèl·liques, el Déu de la pau ens omple de força per guarir, reconciliar i construir una civilització de l'amor. En aquest sentit, som cridats a tenir cura dels múltiples «ecosistemes» que ens han estat confiats: els ecosistemes de la creació, de les relacions humanes i del mateix cor humà.

Imaginem-nos un món en què els esforços que actualment s'inverteixen en la guerra es dirigissin al desenvolupament humà integral, al combat contra la pobresa, a la protecció de la dignitat humana i a la reconciliació de les persones que estan dividides. Un panorama així reflecteix la fe en la vinguda del Regne de Déu.

Els autèntics instruments per a la construcció de la pau no són les armes destructives; al contrari, ho són la veritat, el diàleg, la paciència, la bondat, la justícia, la misericòrdia, la comprensió, la cura i l'amor. Aquests instruments brollen dels cors formats per l'Evangeli i sostinguts per la gràcia de Déu. Només aquestes qualitats tenen el poder de transformar les persones, renovar les comunitats i guarir les ferides del nostre món.

Estimats germans i germanes, és clar el camí que tenim al davant, encara que no sigui fàcil. Som cridats a deixar que els nostres cors siguin renovats, de manera que afavorim la pau i la cura de la creació. La Sagrada Escriptura ens diu que vetllem pel nostre cor, perquè tot allò que fem en brolla (cf. Pr 4,23).

Si assumim aquesta tasca amb humilitat i fe, ens convertirem en col·laboradors de l'obra renovadora de Déu. Avançarem a poc a poc però amb fermesa, del desert cap al jardí, de la divisió cap a la comunió i de la violència cap a la pau.

Que el Senyor ens concedeixi el coratge per recórrer aquest camí, perquè en el nostre temps les espases siguin realment forjades en relles d'arada, perquè la promesa de l'Evangeli arreli en el nostre món i perquè la pau de Crist regni sobre tota la creació.

Vaticà, 15 d'agost de 2026, solemnitat de l'Assumpció de la Santíssima Mare de Déu.

LLEÓ PP. XIV